

Милан Ненадић

МЕЂУ СВОЈИМА

Нигде створења на стази.
Кроз врата ваздух, ништа.
Улазим, нечујан газим
По мртвом билу огњишта.

Хукти сова из паучине.
У причи нигде вука, како?
За лажне неке месечине
Ушли у сенку — из ње никако!

Утихнут гром у крвотоку,
Погужване боре на челу.
Ту није места мојем оку.
Видим се — предак у пепелу.

Невидљив, с мртвог огњишта
Одлазим, нечујан, газим.
Кроз врата ваздух, ништа:
Ни живе душе на стази.

ЈЕСЕЊА ПЕСМА

Ово је моје богатство, ово је слатка страва:
Овог се трена око о облак распрскава.

Касно је, сада, да вапим зелено и мирисе:
Јесен таложу лишће на летње рукописе.

Од јуна који је, звучно, дисао драгом липом,
Песми је остало грање са својом језном шкрипом.

ЗАВИЧАЈ, ОНАЈ ИСТИ

Над гредицом црног лука
Свака жена из мог села
Попут задњег славолука
Гаси пожар свога тела

Гази сенку коју твори
Биљку греје плачним дахом
Мртву ватру срце гори
Ноге иду некоракком

Из немања из мртвила
У праоце биће стреми
Израстају катран крила
Живот спреман да занеми

Жуљна рука граби шаку
Земље сасвим избледеле
Свака жена копа раку
На удове невеселе

Над гредицом црног лука
Све те жене из тих села
Попут задњег славолука
Гасе пожар свога тела